

fungerende Finansminister „resolverede, at Parterne maatte forhandle sig til Enighed om en Mellemvej.“

Jeg har sjælden set et saa træffende Udtryk for den Politik, der i adskillige Aar netop har karakteriseret det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Parti, som dette at forhandle sig frem til en Mellemvej! Det er saa skarpt og træffende sagt, som Tingen overhovedet kan siges. Det har været den Politik, det ærede Medlem fra Ringkøbing har fulgt i en Aarrække: uden Hensyn til, hvor Retten eller Uretten var, at forhandle sig frem til en Mellemvej, til en Mellemvej mellem Retten og Uretten, til en Mellemvej mellem Statens Interesser og de private Interesser, til en Mellemvej mellem ondt og godt. Her var det givet, at Staten havde en soleklar Interesse og en soleklar Ret, som hele Bankkomiteen oprindelig havde indrømmet: Staten var ikke forpligtet til at garantere for et saadant Tilgodehavende. Men Privatkapitalens Repræsentanter finde, at der dog her kunde være en Mulighed for at mele deres egen Kage, og i Stedet for at staa stejlt paa Statens Ret giver den fungerende Finansminister Bankkomiteen det Raad at forhandle sig frem til en Mellemvej.

Denne Resolution af den daværende fungerende Finansminister har kostet Staten betydelige Penge, og den stilles i et saa meget grellere Lys, som man alligevel senere er enig om, at det Tilgodehavende, som Staten har i Grundejerbanken, nemlig de 500,000 Kr., ikke falder ind under Garantien. Der bliver altsaa ikke en Gang sluttet en ligelig Overenskomst. Nej, det er kun det Tilgodehavende, de private Banker have i de garanterede Banker, som falder ind under Garantien, i alt Fald delvis. Omtrent 75 pCt. bliver man senere enig om, det bliver Mellemvejen. Men Statens Tilgodehavende i Grundejerbanken, 500,000 Kr., staaar stadig udenfor Garantien; der maa Staten tage det fulde Tab. Efter at denne Resolution fra den fungerende Finansminister er omtalt, erklærer Bankkomiteen udtrykkelig — det findes Side 13 —: „Statens Repræsentanter i Komiteen have i Konsekvens med deres Opfattelse af Garanternes Stilling i det hele ifølge Overenskomsten af 9. Februar indrømmet, at dette Tilgodehavende ikke kan betragtes som garanteret.“ Skønt denne Overenskomst af 9. Februar er bleven omstyrtet ved den fungerende Finansministers senere Resolution af 25. Juni, hævder man alligevel for Statens

Vedkommende, at den maa tage det hele Tab af de 500,000 Kr. i Grundejerbanken. Det vilde kræve meget stærke Ord — men det behøves slet ikke — at stemple det, der her er sket, tilbørligt.

Da Forslaget om Moratoriet for Den sjællandske Bondestands Sparekasse var for i Efteraaret, benyttede jeg Lejligheden til at strejfe en Kritik af den nuværende Finansministers Forhold til Bankkomiteen. Formanden forbød mig imidlertid at gaa nærmere ind derpaa. Jeg vil da tillade mig ved denne Lejlighed, hvor det utvivlsomt hører hjemme, at minde om, hvad jeg den Gang fremdrog. Thi ligesaa lidt som i det foregaaende Aar den første Finansministers Forhold, efter min Mening, var fuldt rigtigt, ligesaa lidt som den følgende Finansministers Forhold i denne Sag har været korrekt, ligesaa lidt har den tredje, det er rettere den fjerde Finansminister, som vi havde i det minderværdige Aar i Fjor, isit Forhold i denne Sag været dadelfri. Der skete det i Efteraaret, at Finansministeren fik Lyst til, hvad der kunde være meget berettiget, at besætte de 3 Pladser i Bankkomiteen, som Staten oprindelig ikke havde besat. Oprindelig var det jo saadan, at Staten besatte 2 Pladser, Bankerne 5, men de 2 havde 5 Stemmer; altsaa, Staten kunde hindre enhver Beslutning. Saa fik Finansministeren som sagt Lyst til at besætte de 3 Pladser. Nu er det kommet offentlig frem og ikke blevet bestridt — det blev i Virkeligheden ikke bestridt ved de Udtalelser, der faldt fra Finansministeren under den Debat, jeg hentydede til —, at Finansministeren fra først af ønskede at indstille 3 Mænd, som ogsaa jeg vilde have anset for heldigt valgte, hvoraf nogle i hvert Fald — det ved jeg — havde vist meget stor Interesse for disse Sager og vist betydelig kritisk Sans og havde vist Lyst til at stille sig paa Statens Side overfor de private Interesser. Men Valget af disse 3 Mænd mødte Modstand hos Bankkomiteens Bankrepræsentanter. De bestred paa et vist Tidspunkt endog Statens Ret til at besætte disse 3 Pladser, naar den ikke oprindelig havde gjort det. Saa førtes der Forhandlinger, og man naaede til et Kompromis, hvorefter Finansministeren besatte Pladserne, men ikke besatte dem med de Mænd, han fra først af havde tænkt at besætte dem med, men besatte dem med Mænd, som altsaa maatte anses for at være Privatbankernes Repræsentanter behageligere, deriblandt ogsaa en Bankdirektør, saa at Bankerne i Virkeligheden nu ere repræ-